

PÓSA ZOLTÁN

Az élet álom

(á Calderon: La vida es sueno)

*Áloméletemnek
Volnék hordozója
Vagy egyik léteimből
Másikba evezek
Mikor fölébrednek
És van e VALÓSÁG
Csupa nagy betűvel
Vagy csak halálomnak
Percét követően
Ébrednek életre?*

Kárhozat

*Földi létünk végén
Pokolmélyi izzó
Lávagőzbe szállunk
Kiég a lelkünk ből
Minden agyag, víz, sár
Csak a tiszta szellem
Maradhat belőlünk
Aki összetörte
Magában Krisztusunk
Evilági mását
Végleg szertefoszlik*

Esti zápor

*A világosság mindennapi forradalmában
feketére égeti arcát
hegeivel sértődötten tűnik el napnyugaton
erőt gyűjtve az „azértis” feltámadáshoz
Te most csukod rá szemed a fáradó
szürkületté öregedett harcosra
s nyári vihar-duzzogását mosolyogva megbocsátod*

Alkony

*Sötét csend, csak belső fantomok cikáznak
Az egyedüllettől bizony ők is fáznak
Egybemasszált évek, fiatalkori kép
Vetül a mostani arcodra. Öreg ész
Darabokra törik benne a nagy egész
Tegnapot felejtő, holnapot kicsinylő
Amitől rettegtél az egyszer csak eljő
Nincsen földi múltad, jövőd, vagy jelened
Melledre nyomul az éji tündérsereg
Barát vagy ellenség lesz belőle, dönts el
Mielőtt rád tör a mammutszürke reggel*